

Jindřich Šimon Baar.

Kněz a spisovatel Jindřich Šimon Baar se narodil v Klenčí pod Čerchovem, 7.2.1869. Baarovy sebrané spisy obsahují 30 svazků, básně, prózy, teologické úvahy i sbírky lidové slovesnosti z Chodska. Velkým dílem jeho tvůrčích snah o životě na Chodsku je bezesporu trilogie o životě před rokem 1848 "Paní komisarka", "Osmačtyřicátníci" a "Lusy", psané v letech 1923 až 1925. Původně zamýšlená tetralogie, název čtvrtého dílu "Svatba", však nebyla dokončena, pouze stačil spisovatel jen náčrtky.

Baar pocházel ze selského rodu. Jeho strýc Josef byl farářem v Putimi, kde trávil Jindřich své prázdniny. Odtud také čerpal námět na román "Jan Cimbura". Baar chtěl původně studovat filozofii a historii, ale nemoc otce jej přiměla, že vstoupil do semináře, aby odlehčil rodině po finanční stránce. Při kněžském povolání se mohl více věnovat literatuře a historii Chodska a jeho folklóru.

V roce 1892 si poznamenal : "Vědět musím co chci, kam spěji, za čím se ženu, aby žití mé nebylo planým bezúčelným těkáním". Usiloval o demokratizaci římskokatolické církve a pro neshody s vyšším klérem se dal v roce 1919 penzionovat. Působil na farách v Přimdě, Spáleném Poříčí, Stochově, Ořechu, Úněticích, Klobukách a po deseti letech působení zde odešel zpět do Ořechu, kde měl hodně přátel. Svůj život dožil v Klenčí, kde 24.října 1925 zemřel.

Zápisy ve farní kronice se čtou jako román. Našemu kraji věnoval několik prací mezi nimi svůj román "Poslední rodu Sedmerova", kde v postavě hrdiny vlastně vykreslil rolníka Jana Bernáška, který se přiznal do Klobuk do statku č.4. Jeho manželkou se stala Eleonora, rozená Valentová. V postavě Sedmery soustředil zásluhy těch, kteří se zasloužili o hospodářský a kulturní rozvoj obce i kraje, i jejich chyby. Za svého působení v Klobukách se nesetkával s pochopením a vděkem osadníků. Jeho opravdovým přítelem byl ředitel

cukrovaru Adolf Kotrba, dále poštmistr Wildt a další ředitel cukrovaru Jan Zapp.

Na hrobě majitele mlýna Václava Louckého si můžeme přečíst Baarovy verše : "Kdo kolem jdeš, zastav své kroky, přes třista a třicet a tři roky rod Louckých mlýn ten v držbě měl, jedl jeho chléb, pil jeho vodu. Zde v hrobě leží z toho rodu poslední mlýna majitel." Nákladem chudých osadníků byly zhotoveny pamětní desky, které jsou umístěny po stranách hlavního vchodu do fary. Nesou tyto nápisy : " Památce dobrého člověka, vzorného kněze, upřímného Čecha, vynikajícího spisovatele Jindřicha Šimona Baara. " Na druhé desce : " který v Klobukách 10 let (1899 - 1909) farářoval, tvořil a v létech 1900 - 1901 stavěl tuto farní budovu." Desky zhotovil Alois Šaroch z Pálče.

Pocházel ze zámožné rodiny, ale po smrti otce, bylo jmění vyčerpáno jeho dlouhou chorobou. Matka musela usedlost prodat. Na její přání vstoupil do kněžského semináře a stal se knězem. Maminka byla přesvědčena, že tak bude mít zajištěna levná studia a budoucnost. Kaplanem a farářem byl ve Spáleném Poříčí u Plzně, ve Stochově, v Ořechu a v Úněticích. Protože byl nepohodlným kritikem církevních hodnostářů, byl přeložen do Klobuk. Působil tady od roku 1899 do roku 1909, tedy celých deset let. Postaral se o zkrášlení kostela Svatého Vavřince a věnoval velké úsilí, aby byla povolena stavba nové fary, neboť stávající fara byla ve velmi zchátralém stavu – pocházela z roku 1786, doslova na spadnutí.

Při stavbě fary mu vydatně pomáhal ředitel cukrovaru Bohumil Zap. Stavba fary začala 19.3.1901 posvěcením stavebního místa a 22 dělníků se dalo do kopání základů. Osmého června byla dosažena „rovnost“ a 10. června postaven krov. O pouti již byla fara tak dalece hotova, že v ní byl v pokoji pro hosty ubytován malíř pan Preis, který přijel malovat votivní obraz v kostele za oltářem. Prvního října Baar vysvětil všechny místnosti fary a 5. října se na faru nastěhoval. Po smrti B. Zapa se ředitelem cukrovaru stal Adolf Kotrba, který se stal rovněž Baarovým přítelem a mecenášem. Stavba fary byla zadána Václavu

Faiglovi ze Zlonic. Baar věnoval na stavbu fary všechny své finanční prostředky. Fara byla dostavěna v roce 1901. Baar věnoval velikou péči také farní zahradě.

Po celou dobu pobytu v Klobukách byla u Baara jeho maminka, která se starala nejenom o něj, ale i o celé hospodářství. Po dobu působení v Klobukách redigoval „ Úřední věstník farní“. Učil rovněž ve zdejší i Vrbičanské škole náboženství a hodně psal. Romány inspirované pobytem v Klobukách jsou Poslední rodu Sedmerova, Farská panička, Holoubek, Páter Kodýdek a povídka Stavěl. Klobuky opustil 4. července 1909 a vrátil se opět do Ořechu. Před odchodem z Klobuk podnikl ještě sbírkovou akci na postavení pomníku lokalistovi Kodýdkovi. Postavení náhrobku se uskutečnilo až za faráře Theina v roce 1911. V Ořechu požádal Baar o předčasné penzionování a uchýlil se do rodného Klenci, kde se až do své smrti věnoval spisovatelské činnosti. Zemřel v roce 1925 na podzim v 56 letech.